

MƯỜI BỐN NGÀN SÁU TRĂM NGÀY HY VỌNG

Nhận được phon của **Tân Nguyên** từ Texas điện về lúc 9 giờ 02 phút sáng ngày 14 tháng 8 năm 2013 sau 40 năm không biết tin nhau, thật ngỡ ngàng, tôi không biết đây có phải là mơ hay thật. Một phút suy tư ngắn ngủi bên kia đầu dây tiếng nói dồn dập “Phải Phúc đó không? Biết ai không? Nhận ra ai không? Nguyên đây”, Tôi vô cùng mừng vui, vội vã trả lời, ờ Phúc đây - Nguyên đó hả? Trời ơi! thật không ngờ hy vọng mong manh của tôi đã thành sự thật, Giọng nói trầm ấm của Nguyên, người bạn gái thân thương ngày xưa đang nói chuyện với tôi. Tim tôi như muốn ngừng đập, cứ ngỡ như mới vừa hôm qua, không biết tôi đứng hay ngồi, hay đang lơ lửng tận đâu đâu. Định thần trở lại tôi và em hỏi han nhau nào là sức khỏe, bố mẹ chị em, cuộc sống và nhắc lại những kỷ niệm thời học sinh, thuở hai đứa quen nhau ở phố núi Pleiku ngày nào, giọng nói ấy, gợi lại những kỷ niệm xưa, những kỷ niệm yêu thương triều mến ngọt ngào của một thời bây giờ đang dâng trào trong tiềm thức, nỗi mừng vui và xúc động đến trong lòng tôi, nước mắt tôi tuôn trào, tôi cứ ngỡ như **Tân Nguyên** đang ở đây, bên cạnh tôi như ngày nào chúng tôi còn có nhau...

Dù biết rằng cách xa nửa vòng trái đất, nhưng giờ đây tôi thấy thật gần, tình cảm dạt dào đang chế ngự tâm hồn già nua, như cây héo úa gặp cơn mưa đầu mùa, trút những giọt nước thân tiên sau “**Mười bốn ngàn sáu trăm ngày**” khô hạn chờ mong. Em như tia nắng mặt trời soi rọi tâm hồn tôi, đưa tôi bèn bồng trên dòng sông tình yêu trong sáng. Tôi đắm chìm trong dòng song thơ mộng của tình yêu, bên tai tôi giọng nói của em vẫn vang lên như ngày nào, hình ảnh quá khứ hiện về trong tôi, con đường Tăng Bạt Hổ, quán cà phê Màu Hồng, người con gái đó, cũng giọng nói đó, phố núi Pleiku đó biết bao nhiêu kỷ niệm buồn vui làm lòng tôi xao xuyến đến bây giờ, ao ước gặp lại em, kể chuyện xưa, trong quán chè, quán cà phê hay những nơi hẹn hò in đậm dấu chân tuổi thơ học trò trên phố núi mù sương, có thông reo, bụi đỏ và những giọt sương lóng lánh đọng trên cánh hoa quỳ vàng rực rỡ buổi ban mai. Giờ đây biết được tin em ở Texas vẫn bình yên, tôi thực sự chân thành cảm ơn chiếc cầu nối “**Liên trường Pleiku website**” là chiếc phao cứu sinh to lớn dẫn đưa, kết nối thầy cô, bạn bè người thân và học sinh các trường trung học Pleiku xa xứ trên bốn phương trời gặp lại nhau, chia sẻ những giọt nước mắt, những nụ cười và nỗi niềm tâm sự mà mọi người áp ủ trong lòng. Tuy con người có già đi theo năm tháng, nhưng tôi tin chất tâm hồn của người Pleiku luôn trong sáng, luôn hướng về Pleiku xưa như tôi và em luôn mong có ngày hội ngộ, nhìn lại phố xưa, trường cũ, tìm lại kỷ niệm thuở thiếu thời, ở trường Nam Tiểu học, Nữ tiểu học, trung học Pleiku, Pleime, Phạm Hồng Thái, Minh Đức, Bồ Đề, Pao Lo, Tuyên Đức và Nông Lâm Súc và hơn thế nữa là tình cảm cao quý của người Pleiku

Phạm Phúc – PHT
Tháng 8-2013